

Medúzy

Co se stane, když jsou si dvě ženy podobné natolik, že splývají, až je lze zaměnit jako odraz v hladině? *Medúzy* (vydává *Host*) **Jakuba Stanjury** ukazují, jak nebezpečné může být příliš těsné soužití, jak snadno se hranice mezi dvěma „já“ mohou rozostřit. Vypravěčka, jejíž jméno se v knize nikdy nedozvíme, se s druhou klíčovou postavou příběhu Monikou potkala na vysoké škole při studiu bohemistiky. Každou z nich později život odvál trochu jiným směrem. Zatímco ona zakotvila u korektur, Monika se vydala na dráhu publicistiky. Samotná anonymita hlavní hrdinky o ní mnohé vypovídá – jako by byla neviditelná, ve stínu výraznější a úspěšnější

přítelkyně. Monika jí dává najevo, že „to dotáhla dál“, zatímco ona jen opravuje texty ostatních. A to, že je opravuje zdarma, často i přestylizuje a nechce za to nic zpět, se Monice náramně hodí. Zlom přichází na společné dovolené v Řecku. Tam se vše zhustí, vyhrotí, vztah obou žen se konečně „požahá“. Vypravěčka najednou sleduje vlastní tělo, jako by už nepatřilo jí: „Mé tělo se nahne k šuplíku pod umyvadlem. Mé tělo sáhne po ostrém předmětu na okraji. Mé tělo zabalí úzký plíšek oceli do ručníku.“ Jako by snad uvnitř ní žila jiná bytost, která se dere ven, rozhoduje za ni a přebírá kontrolu. „Tak tohle jsem já,“ opakuje si zoufale. „Tohle není Monika, tohle jsem já.“ Neustále si musí připomínat, kde končí jedna a začíná druhá. Navzájem si závidí, vypravěčka Moniku tajně obdivuje. Toxické přátelství obou žen je ukázkou toho, jak křehká může být hranice mezi náklonností, rivalitou a destrukcí. Stanjurovy *Medúzy* jsou temným příběhem o zrcadlení, o pohlcujícím vztahu, který může člověka proměnit tak, že se už v sobě samotném nepozná.

NELA MERVA